

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Fabula dantis, quod auferre volebat, & historia accipientis, quòd templi
adeundi causâ, à labore abestineret.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

in manus trado, iure meo materno omni tibi resignato, ut tu illas pariter in vita, & virginea illibataq; castitate cōserues. Oratione, in hunc modū, peracta, domū regrediuntur. Redeuntibus incognitus iuuenis sacculum 100. talentorum offert, hoc se aiens patri earū adhuc debuisse. Hac pecunia mater filias decentiū vestitas reliquis etiam rebus necessarijs instruit. Sed adsunt illico oculi maligni, & linguæ Theoninæ, quæ spargunt, inhonesto quæstu, filiabus, peculium obvenisse. Doluit castissimis puellis magis infamia, quàm inopia. Quò confugerent virgines, nisi ad Virginem, & filia, nisi ad Matrem? Eunt comprecatur; queruntur, apud Deiparam, de publica infamia, in publico loco. Extemplo ostensum est. Superos audire mortalium preces. Nam nullā mora, in conspectu totius civitatis, duo pulcherrimæ iuventutis Angeli è cælo advenēre, manibūque elegantissimas coronas ferentes dicebant: *Hæc ferta vobis, in testimonium illibate vestre virginitatis mittit Maria IESV & vestra Mater.* Cum dicto ferta, obrulerunt, atq; etiam oculis moralium se subducentes magnam & Deiparæ, & ambarum virginum opinionem, in spectantium animis, reliquerunt. Quippe duo ecenobia extemplo exædificata sunt, in quibus duæ tātæ cœli gemmæ conderentur. Ita dotare novit Dei Mater filias sibi commendas. Bonæ sunt artes, quæ diuinis auxilijs nituntur. Malis artibus homines plus amittunt, quàm acquirunt.

Quod vel Phryx ille voluit indicare, cuius hæc sunt. XII.
Valde exercitatus fur, egregiam & quæstuosam operam quadam nocte nauarat, compilaris aliquot diuitum arculis. Itaq; auro argentiq; refertum sacculum portans etiam in pauperis ades devenit: quas scrutans cum nihil inueniret rerum preciosarum, in farinarium tandem vasculū incidit. Ne vacuus autem, contra disciplinam suam, discederet, ponit sacculum, in illum congesturus farinam. At pater familias strepitu excitatus de somno, & timens victui suo, in furem telo arrepto, cum clamoribus irruit. Ille territus ex adibus, sacculo relicto fuga, euadit. At pater familias, excusso igne & lumine illato, magnas, præter spem, opes reperit. Sic ille qui farinam pauperi relinquere nolisset, auro & argento caruit. Nimirū sæpe ex insperato succurritur innocentibus; & malè parta, malè dilabuntur, longèq; maius lucrū reportat, qui lucrum Dei causâ negligit. Cuius rei insignem habemus, in messore, doctrinam, à probatæ fidei authore, enimuero ab oculatis testibus relatam. Miles, in Germania, diues agri, messores conduxerat,

XII.
 A sop. fol.
 373.

Thom. Can-
tiprat. lib. 2.
c. 53. §. 9.

qui, secto gramine, foenum facerent. Illi in opus strenuè incumbant, ut diurni laboris mensuram quisque impleret. Erat fortè peruigilium Sancti cuiusdam, cum sub vesperam, vndique, in pagorum turribus, campanum æs cœpit compulsari, signumque dari ad Vesperas. Eo sonitu audito, *Desistamus*, inquit vnus è mesoribus, *falcemq; seponamus, tempus est Vesperarum*. Pia monitio, apud crudos animos, non habuit locum. Quin disterijs insuper asperferunt ceteri monitorem. Ille tamen nullis sarcasimis absteritus, falce & opere relicto, ad preces cantusque Vespertinos se contulit, reliquis porrò gramen cadentibus. Tertio inde die, in pratum veniens, & longo, post reliquos, interuallo laborem incipiens pro deridiculo habitus est. Tulit cachinnos patienter: sed non diu fuit, cum irrisores se ipsos senserunt cachinno dignos. Vix enim ille manu falcem vibrare ceperat, cum ex eminentiore graminis surculo auream quandam miræ & visendæ magnitudinis monetam pendentem conspexit. Quid illo lætius? Cadit illico in genua, & præ gaudio, lachrymans in diuini Largitoris laudes effunditur. Concurrunt ad clamorem socij, concurrit & prati dominus miles: vident nummum non vulgari modo, sed prodigiosè inscriptum. Miles, qui olim aliquot annos inter scholas, haud magno sanè operæ precio contriuerat, litteratam tamen monetam, voce patria, legit, & hunc ferè sensum inuenit: *Manus Dei me compegit; & in donum me redegit pauperi; qui non infregit diem Sancto celebrem*. Nummum hunc vxor militis tanti fecit, ut magna pecuniæ summa eum emtum multis postea, in rei gestæ testimonium memoriâque monstrâre.

XIII.

Narrabo hîc, quod à viro diligente atque industrio in eandem rem narratum habeo. Duo vnà iter faciebant, quorum vnus in perpeti metu de victu comparando versabatur, alter verò de Dei Prouidentiâ certus ac sui securus plenus lætitijs pergebat. Hoc mirari ille, & è socio quærere; quænam res ei tantam animi tranquillitatem adferret? Nam ego, inquiebat, curis conficior, & quando de futura vitæ sustentatione cogito, intemperijs agitator. Ast ego, inquit alter, dudum hæc examissim cogitavi, curamque omnem in eum conieci, *Per quem nec ales esurit*. Quamquam neque otiosè vitam agere decreui, sed statui, manum cum Deo mouere. Quia igitur immobili adhæreo, ideò quietus sum. *Quid verò est, manum cum Deo mouere?* rogat iste, Cui alter *Fide*
liter